

MIMO

(Miloš Komadina)

Uvek nas je bar dvojica! Kada sam te video
kako nailaziš izdaleka (svega se sećam), dugo, dugo
nisam mogao da sperem svet kaljavih vojnika na nečijoj
sahrani, meni nalik – a to nisam ja! Stojim podalje,
čupavo, crno, polumrtvo pseto sa crnim šeširom
na glavi. Još dalje, napred, dezzerteri bez oružja (zagrljeni parovi),
istorija, strah, praotac rodi oca. Zaplačem. Okrećem leđa.
Čutiš... ništa rukom ne diraš pijan i nesvestan... i tužno
izgovaraš moje ime – a ja ništa ne osećam.
Tek da nešto kažem, rekoh – izgubio sam pol!
Istog trenutka bivaš čudesno smiren – jedini znaš za to!!!
Tog jutra srušilo se lastavičje gnezdo. Potpuno očuvane
kolone ratnika vrve na maršu sa očima praznim i slepim od krvi.
Strašne i nezadržive. Strah nas da se pogledamo.
Nose gvozdene mačeve kojima su pobili očeve, kojima su
njihovi oci očeve svoje posekli, koliko žena, siročadi...
i svoje sećanje na žene!
Tog istog jutra, u kuću nam nije ušao niko.
Kada smo otvorili vrata ugledali smo, crno, čupavo,
polumrtvo pseto. Uplakani obrazi
od voska i meda sa crnim rukavom drže se pod ruku.
Kao zagrljeni parovi – nosimo trešnje kao minđuše
koje pokriva prašina.

ORANŽPLAŽ

(Slobodan Tišma)

Dok smo se vozili kroz Šumu, pomislio sam – privid tera na rad!
Ali mene to i ne interesuje! Nezreo sam.
Zato, uostalom, i ne umem da pišem.
(Ili se, možda, radilo o nečem drugom? Lenjosti!!!!???)
U mom slučaju pre se radi o skučenosti, proizvoljnosti „u okovima logike...“
a ne o skromnosti – apsurd je takođe konvencija!
„Senke širokih krošnji vrba...“, i tome nema kraja...
Ja koji sam nestao, ja napušten od sveta, ja izgubljen
u večnosti. Emocije su proradile. Ekspresionizam... ili hemija ljubavi
pod bezimenim praznim nebom (dakle, najgora varijanta) – ne mrdam.
Vreme, koje sam napravio kod kuće, kao odjek prolazi sa
probušenim auspuhom, pa su razni sadržaji provirili između bregova:
površnost, Alen Furnije sam sa životinjama, varvarska Evropa...
Auto je klizio posmatrajući stabla u dubini prostora
(skoro da ih nisam niti primetio), bez svedoka.
Meni to odgovara. Želim samo
da se sklanjam u prostoru, da nema boga (iako Boga nema!),
da ću biti pronađen i ponovo rođen... i ponovo izgubljen
da bih se kaznio na kraju, što, verovatno nije dobro.
No, možda bi baš trebalo istrajavati
(ipak, ne bih se pričestio. Nikako); noć je meka
i prozirna. Da li da se probudim, da li da nestanem,
da se pretvorim u krik?! Da li da se rodim?...
Ja sam crnac... tajanstveni čovek napušten
od sveta da bude fotografija ili platno, svejedno.

ŠAMANKA

(Danica Vukićević)

Pred trafikom iz sedamdesetih u spužvastom gradu,
neispoljiv kao robot, raspao se dan. Ukrug,
lomi se staklo pred zidom nemajući kud.
Nekoliko stotina užasa, radosti, brojevi sami kao
metafizika, otpuzaće kao elektricitet – za dan napustiće grad!
Pas prilazi kao da je moj restriktivni muž. Razgovor i dušebrižje,
svetlo (ali nije) sa hladnim krajem i hladno jutro
ovozemaljske šumove razgreva. Sedim ovde u noćnom odelu
u pogrešnoj godini ispod izgorelih ruža na razređenom vazduhu
(vežbom se smanjuje napetost), i gledam u suprotnom smeru.
Sve do polovine dalekovoda pulsiralo je nevešto srce mašine
i nalepljene mentalne radnje; da budeš voljen, a sam,
ima li dičnije forme nedovoljnosti – savršenije nema.

ČITAV DOSADAŠNJI ŽIVOT

(Vasa Pavković)

Budućnost je sve što mi preostaje; više od sedam
meseci u ovom veku koje sada troše pelivani i žongleri.
Promiču krtije i lumpenproleterci, polna sposobnost neizvesna kao
maštarska putanja tražeći da obrišem čelo; ne razumem muškarce,
muškost, pijanstvo. Dok posmatram svoja kolena sa mirisom prisnosti,
pa povremeno dotaknem grudi preobražene, samu sebe,
od onog što sam – uživala sam, povremeno odmahivala glavom
i žvakala gumu. Okolo je kružila fotoreporterka (to me je spasilo
konverzije), s crnim naočarima, iscrpljena kao tečna masa
približavajući se. Sasvim nejasna malaksalost... i poželim
da ću kad-tad, u lišću ležati na tebi, zaljubljena na život i smrt.
Dva časa docnije skuvala sam kafu, udisala veštičji vetar
glasačkog senfa i škljocala zubima shvatajući da je iskrena strast
bila u džepu za spavanje.

LISTA PRIJATNIH SADRŽAJA

(Čarls Simić)

Majmunica i njen verglaš, u nekoj vrsti pustolovne kartonske kulise iz doba konjskoga tramvaja, pretvaraju prazninu u sreću. Na mestu gde je telefonska bandera koja tegli točak, razvio se foto sa sedam pojedinosti škiljeći na zvezde. Marljivo, kao što je mokrio uz gradsku ogradu u praskozorje, verglaš pljunu u dlan i cvetovi kao sanjalice pojedoš osmeh jednog šaljivdžije. Sam i bez kaputa, ovaj se pope stepenicama da zatrese prozorska okna (na nas se i ne osvrne). Iznenada, otvore susedi jedni drugima vrata i pod svetlom skriveni počese da razmenjuju najznačajnije pojedinosti; šećer, sijalice i golotinju u ogledalu. Majmunica od sreće poliže prste i polako, dok joj ruka još vadi suzu iz oka, zagrlj verglaš kao mlečni kontinent (i obrije mu bradu), zatim promeni sopstveno ime. Više se nikad nije čulo za nju.